20/08/2021

“Όταν έχεις την συνείδησή σου καθαρή, μη φοβάσαι ποτέ από τίποτε”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Η φωνή τής συνειδήσεως είναι μία σιωπηλή κραυγή, μία μυστική φωνή, τήν όποία τήν άκοϋς καί τήν καταλα-βαίνεις ότι έρχεται άπό μέσα σου, άλλ’ όμως έρχεται έξω άπό σένα, άπό τόν Θεό.

Ή ίδια ή λέξις συνείδησις ση-μαίνει νά ξέρης μαζί, τό ίδιο. Κι αύτοί πού ξέρουν μαζί τό ίδιο πράγμα είναι ό Θεός καί ό άνθρωπος. Επομένως, ό λογισμός ή η συνείδησις είναι οφθαλμός μέ τόν όποιο βλέπει ό Θεός τόν άνθρωπο καί ό ‘ίδιος οφθαλμός είναι μέ τόν όποϊο βλέπει ό άνθρωπος τόν Θεό. Όπως Τόν βλέπω έτσι μέ βλέπει -έτσι αισθάνομαι ότι μέ βλέπει- όρασις ταυτόχρονη καί άπό τά δύο μέρη.

* * *

Ή διεστραμμένη θέλησις καί γενικά όλα τά πάθη, ι-διαίτερα ή περιφρόνησις αύτής τής φωνής, επισω-ρεύουν μερικά λέπια έπάνω στά αύτιά, τά όποια καλύ-πτουν τήν φωνή, ώστε νά μήν άκούγεται πλέον. Τότε καί ό Θεός σβήνεται άπό τόν οφθαλμό

μας, ώστε νά μάς φαίνεται ότι δέν υπάρχει πλέον. Διά τών άμαρτιών μας, ή συνείδησίς μας έξησθένησε. «Ετσι καταλαβαί-νουμε πώς είναι τόσο δυνατό σκοτάδι ό Θεός στά μάτια τών άμαρτωλών, ώστε νά φθάνουν άπό τήν καλή πίστι στήν πλάνη τής άπιστίας, ή όποία καί τούς κυριεύει καί νομίζουν ότι μόλις τότε έφθασαν στήν «άλήθεια».

* * *

Ή φωνή τής συνειδήσεώς μας δέν θά ήμπορή νά εί-ναι στό ϊδιο έπίπεδο όλη τήν περίοδο τής έπί γής ζωής μας. Κάπου – κάπου άρχιζε ι νά κραυγάζει, διαπερνώ-ντας τά λέπια τής άκοής μας καί καταγγέλοντάς μας ε-νώπιον τού Θεοϋ καί ενώπιον μας γιά όλες τίς άνομίες πού έπράξαμε καί, έάν δεν συμφιλιωθούμε μ' αύτόν τόν κατήγορο μας, όσο καιρό είμεθα οδοιπόροι στήν πα-ρούσα αύτή ζωή (Ματ. 5, 25), θά έχουμε τότε τόν Λόγο τοϋ Θεοϋ, διότι Αύτός θ' άκούση τήν καταγγελία καί θ' άποδώση δικαιοσύνη καί θά μάς ρίξη στά βάσανα τής κολάσεως.

* * *

Υπάρχουν άνθρωποι, οί όποιοι έπαλαιώθησαν στό κακό -μή θέλοντες νά γνωρίσουν τόν Θεό- καί πρός τό τέλος τής ζωής τους, όταν ό εγωισμός τής φύσεως μα-ραίνεται πλέον, θυμούνται τίς άμαρτίες τους μ' ένα α-προσδόκητο ξέσπασμα τής ασθενούς συνειδήσεώς τους.

Θέλουν τότε νά συντρίψουν όλα τά φράγματα τών ανο-μιών τους καί νά πετάξουν τά πάντα άπό μπροστά τους, ώστε καί ό ύπνος άκόμη τούς φεύγη, ένώ σέ μερι-κούς τούς φεύγει καί τό μυαλό. Διότι στ' άλήθεια χάνει τό νού του ό άνθρωπος, ό όποιος σ' ολόκληρη τήν ζωή του δέν έκανε τίποτε άλλο παρά μόνο νά πνίγη τήν φω-νή τής συνειδήσεώς του.

Γι' αύτό δέν θέλει ό Θεός νά έξέλθης άπ' αύτή τήν ζωή, χωρίς νά γνωρίζης ότι έσκότωσες τήν συνείδησίν σου, αύτόν τόν καλό σύμβουλο σου, πού τόν είχες πρόχειρα παντού κοντά σου, καί δέν σ' άφήνει ν' άναχωρήσης, χωρίς νά ίδής, άπ' έδώ άκό-μη, πού θά ύπάγης.

* * *

Ή συνείδησις άπό τήν φύσι της ούδέποτε εγκρίνει τήν άμαρτία καί τό πάθος. Άπό τήν φύσι της δέν υπο-κύπτει, άκόμη κι άν ή τροχοπέδη της δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν άπό τόν άνθρωπο, ό όποιος πίπτει καί έπιτελεί τήν άμαρτία, παρά τήν άπαγόρευσί της.

Άπό έδώ άρχίζουν οί έλεγχοι τής συνειδήσεως -«ό κατήγορος σου» μέ τόν όποιο

πρέπει νά συμφιλιωθής καθ’ όδόν- ό όποιος δέν σιωπά μέχρι νά άναθεωρήσης τίς ενοχές σου καί έπιστρέψης άπό τίς άμαρτίες σου γιά νά ήμπορέσης νά λάβης τήν συγχώρησι τού Θεού.

Σέ περίπτωσι πού οί ηθικές παρεκτροπές τού άνθρώπου τόν έχουν δε-μένο σάν μέάλυσίδα μέ τήν δυναμική έπιρροή τους, άκολουθούν οί τιμωρίες τής συνειδήσεως, χειρότερες ά-πό τόν άπλό έλεγχο. Αύτές οί τιμωρίες είναι η άνισορροπία τού νού -έλαφρότερη ή βαρύτερη, άπό τήν ό-ποία μπορεί νά έπανέλθη- καί οί άλλες βαρύτερες μορ-φές, όπως ή σχιζοφρένεια, ή παράνοια, ή επιθετική τρέ-λα καί τέλος ή αύτοκτονία.

Όλα αύτά είναι τά έπακόλουθα τής συνειδήσεως, ή όποία είναι πνευματικό όργανο του άνθρώπου. Τό έπόμενο βήμα είναι ή βύθισις του άνθρώπου στό σκοτάδι καί στά αιώνια βάσανα. Αύτή εΐναι ή φρικιαστική προ-οπτική τής ζωής στήν άμαρτία.

* * *

Όταν έχης τήν συνείδησί σου καθαρά, μή φοβάσαι ποτέ άπό τίποτε.

Από το βιβλίο: ΒΙΟΣ, ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΜΠΟΚΑ (1910-1989)
(Μετάφρασις άπό τά ρουμανικά ύπό μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ Γρηγοριάτου)

πηγή: inpantanassis.blogspot.com